Kız ve Okyanus Midillisi
Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Okyanus Midillisi

Ebru Mina TOMURCUK

Her yaz sabahı Lila, kumlu patikadan denize doğru koşardı. Beyaz puantiyeli sarı mayosunu giyer, mavi deniz gözlüğünü başına iterdi. Kıvırcık siyah saçları iki dolgun topuz halinde zıplarken dalgalara doğru koşardı. Okyanus bir milyon minik elmas gibi parıldardı ve Lila suya atlamak için sabırsızlanırdı.

Lila okyanusu her şeyden çok severdi. Sırtüstü yüzer, bulutların süzülüşünü izlerdi. Aşağı dalar, kayaların arasında kıvırıp duran gümüş balıkları sayardı. Her hareket ettiğinde deniz kabuğu bileziği bileğine hafifçe tıkırdardı. Deniz ona kocaman, sıcacık bir sarılma gibi gelirdi ve Lila sonsuza dek orada kalabilmeyi dilerdi.

Bir parlak sabah Lila derinlere daldı ve aşağıda tuhaf bir şey gördü. Kumlu zeminde bir midilli duruyordu; deniz köpüğü yeşili tüyleri suyun üstündeki ay ışığı gibi parıldıyordu. Turkuaz yelesi yumuşak yosunlar gibi yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Lila'nın gözleri kocaman açıldı. Denizin altında bir midilli mi? Böyle bir şeyi hiç görmemişti.

Midilli döndü ve Lila'yı gördü. Kocaman mor gözleri dostça ve sevecendi. Boynunda pembe mercandan örülmüş bir kordon asılıydı. Böğründe minik gümüş yıldızlar parıldıyor, bacaklarının kenarında küçük yüzgeçler çırpınıyordu. "Merhaba," dedi midilli yumuşak bir sesle. "Benim adım Çakıl. Ben burada, okyanusta yaşıyorum. Sen kimsin?"

"Ben Lila!" dedi kız, gülümsemesinden kabarcıklar yükselerek. "Ben karadan geliyorum. Ama denizi çok seviyorum." Çakıl turkuaz kuyruğunu salladı ve mutlu bir küçük kişneme çıkardı. "O zaman biz zaten arkadaşız," dedi Çakıl. "En sevdiğim yeri görmek ister misin? Orası bir çayır, ama suyun altında." Lila o kadar hızlı başını salladı ki gözlüğü neredeyse kayıp düşecekti.

Çakıl mavi suyun içinde önden gitti. Lila bacaklarını çırparak hemen arkasından geldi. Turuncu ve mor süngerlerle kaplı uzun kayaların yanından yüzdüler. Bir sarı balık sürüsü konfeti gibi etraflarında döndü. "Neredeyse geldik," diye seslendi Çakıl, yelesi bir kurdele gibi arkasından akarak. Lila'nın göğsünde heyecan, gazoz kabarcıkları gibi fokur fokur kaynadı.

Sonra okyanus geniş, aydınlık bir çayıra açıldı. Lila soluğunu tuttu. Yumuşak yeşil deniz çayırları akıntıda bir halı gibi dalgalanıyordu. Yaprakların arasında parlak pembe ve mavi çiçekler açmıştı. Minik turuncu balıklar taç yapraklarını kemiriyor, yavaş bir kaplumbağa yapraklı bir bitkiyi mırın kırın yiyordu. "Çayırıma hoş geldin," dedi Çakıl gururla. "Güzel, değil mi?"

Lila çayırda döndü durdu, kolları kanat gibi açılmıştı. "Gördüğüm en güzel yer!" Deniz çayırlarının üstünde süzüldü ve bir denizatı ailesinin ileri geri sallanışını izledi. Çakıl yanında tıpış tıpış yürüdü, her adımında küçük kum bulutları havalandı. "Seveceğini biliyordum," dedi Çakıl, kuyruğunu mutlu bir çırpışla sallayarak.

Uzun bitkilerin arasında saklambaç oynadılar. Çakıl büyük mor bir mercanın arkasına saklandı, ama deniz köpüğü yeşili kuyruğu dışarı taştı. Lila kıkırdayıp kuyruğuna dokundu. "Seni buldum!" diye bağırdı. Sonra Lila bir kayanın arkasına saklandı, ama sarı mayosu hemen fark ediliverdi. Çakıl onu hemen buldu. O kadar çok güldüler ki kabarcıklar minik balonlar gibi yukarı süzüldü.

Ardından çayırın bir ucundan öbürüne yarıştılar. Çakıl suyun içinde dörtnala koştu, küçük yüzgeçleri çırpındı. Lila olabildiğince hızlı yüzdü, kıvırcık saçları arkasından dalgalanarak. "Çok hızlısın!" dedi Çakıl. "Ama ben bir kestirme biliyorum!" Lila'yı pembe mercandan bir tünelden geçirdi ve ikisi de gülerek öbür taraftan fırladılar. Balıklar dağıldı, sonra izlemek için geri döndüler.

Yarıştan sonra yumuşak bir deniz çayırı yamasında dinlendiler. Çakıl, yumuşacık mor gözleriyle Lila'ya baktı. "Keşke hep burada kalsan," dedi Çakıl. "Ama sen karaya aitsin, ben de denize." Lila deniz kabuğu bileziğine dokundu ve bir an düşündü. "Belki aynı yerde yaşayamayız," dedi. "Ama yine de arkadaş olabiliriz."

Çakıl başını salladı. "Haklısın. Arkadaşlık karaya ya da denize aldırmaz. Yalnızca iyiliğe ve eğlenceye önem verir." Lila, Çakıl'ın yumuşak boynuna sarıldı. "Her gün geri geleceğim," diye söz verdi. "Ve sana kumsaldan yeni bir deniz kabuğu getireceğim." Çakıl yanağını ona sürttü. "Ben de sana çayırın yeni yerlerini göstereceğim," dedi Çakıl. "Görecek daha çok şey var."

Lila yukarı baktı ve güneşin suyun içinden parladığını gördü. "Artık eve gitmem gerek," dedi. "Ama yarın döneceğim." Çakıl başını salladı ve ona çayırdan küçük pembe bir çiçek verdi. "Bunu sakla," dedi Çakıl. "Sana çayırımızı hatırlatır." Lila çiçeği bileziğine sıkıştırdı ve el sallayarak vedalaştı. Sonra ışığa doğru yukarı yüzdü.

Lila'nın başı suyun üstüne çıktığında derin bir nefesle temiz havayı içine çekti. Annesi kumsalda bekliyordu. "Aşağıda uzun bir süre kaldın," dedi annesi. "Harika bir şey gördün mü?" Lila, ön dişlerinin arası açık gülümsemesiyle gülümsedi. "Yeni bir arkadaş edindim," dedi. "Ve su altındaki bir çayırda oynadık." Annesi de gülümsedi ve onu sıcak bir havluya sardı.

Ertesi sabah Lila yine denize koştu. Elinde küçük pembe bir deniz kabuğu taşıyordu. Aşağı daldı ve Çakıl'ı çayırda beklerken buldu. "Geri geldin!" dedi Çakıl sevinçle. "Elbette geldim," dedi Lila. "Arkadaşlar her zaman geri gelir." Çakıl'a deniz kabuğunu verdi, Çakıl da ona yumuşak yeşil bir deniz çayırı tutamı verdi. Güneş batmaya başlayana kadar oynadılar.

O günden sonra Lila ve Çakıl en iyi arkadaş oldular. Biri karaya, diğeri suya ait olsa da denizde gülüp oynadılar. Arkadaşlıkları, dostların çok farklı yerlerden gelebileceğini gösterdi. İyilik ve eğlence her sınırı aşabilir ve arkadaşlık harika bir hazinedir. Ve ışıl ışıl su altı çayırında, okyanus midillisi ile kız hep birlikte mutluydular.